

hedde Geurt, den boer. En dan aon elleke kant van de kachel 'n kjel, die ge beter heure kunt as zien: zoo wied schiete de straole van 't lempke niet.

De kachelpiep geet onder ien de groote breeje schorsteen. 't Is hier alles groot op 't Hof. Kunt 't daorvandaon, datte Groote Geurt gin kleinkriemelderij onder de minse verdrage kan?

't Spek hingt nog niet ien de schorsteen, want 't keuje, dat vleje *) week geslacht is, steet nog ien de kelder ien de kuup ien 't zout. 'n Besten tied is 't tegeswoorig, meint Jaonus de knecht: ze trekke elleke middag 's fêrrem achter de ripkes heer. Nog zund †), dat 't kort §) zoo gauw op is!

— „Heur de wiend 's!” zei Jan van Gêrreve. „We kriege van de jaor vroeg rauw weer. Ik zag 't tege den aovend al aon de huuskroete **): wel dartig vloge d'r achter mekaore deur 't uilegat veur 'n slaopstei ien de schuur.”

Fie-ie-ie-ie! dee de wiend deur de schorsteen, en Zoe-oe, zoe-oe! gong Jan Wienstjes deur de dorre tekke van de groote liendeboome veur 't raam van de keuke.

Hè! Jan van Gêrreve schrommelde en scheuzekte mitte schouwers van de lekkerigheid bij de wêrreme kachel. Hij hiel de hand mit kromme vingers as twee kleine hêrrekskes neve de kachel op.

— „Hè boer, 't is hier beter as bute. Ik had 't daor van de middag achter de schuur host te pakke gekrege.”

— „Dat zag ik, jong. Gezellig zoo, ouwerwetse praoterij, wor?” Miet, ge mos veur ons allemaol 's 'n nij putje koffie zette. Dat hewwe wel verdiend vandaag mit dat zoere weer.”

— „Daolik,” zei Miet, „'k Heb host 'n gat verrig!” ***)

Kiek nou toch 's ekkes 'n bietje beter naor Miet. Zoo ien dat licht van 't lempke vlak neve d'r. Wat 'n neus! 't Liekent wel de snip van 'n pappegaoi! Haor onder aon de kin hangende, as peeme van 'n sukerbiet. Wat 'n naoje neve de mond op van de neus af naor onder: as de snor van 'n kjel. 't Is toch host heelemaol 'n kjel. Kiek! Nou ze de kop wat hier-op-aon drêjt, ziede die rimpels ien 't vurheufd zo goed: rimpels as twee karspoore! Wat is 't toch 'n lillik mins, wor? En dat ze die ouwerwetse witte knipmuts nou altoos nog draagt! Nou vrouw Wiegman dood is, zal zij wel den eenigste knipmuts op 't dêrrep weze.

Ze vatte bril van de kop, trekt de hand utte zok, leit 'm d'r neer en geet staon. Gries jak aon, blauwe slop ††). 'n Zindeliek wiefke. Mar lillik! Meer as barrebaos, zo lillik! Mager, mar gezond!

— „'k Zou d'r stik §§) wer van opleve, Miet!” zeit Jan van Gêrreve,

*) verleden. †) jammer. §) vleesch. **) musschen. ***) klaar. ††) schort. §§) geheel.